

VZTRAJATI NA POTI in SE UČITI LJUBITI!

Dragi bralci Pisma Zaveze ljubezni, dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!

PREPROSTO VSTRAJAM NA SVOJI POTI in SE UČIM LJUBITI. Iz glasbenega muzikla Wilfrieda Röhriga, sem za mesec maj izbral pomenljivo pesem, katera nam bo tokrat za izhodišče. Pesem ima naslov: **Biti preprosto tu.** *prim. 202205_Buendnisbrief_WEB str. 12* Opisuje zaupano prepričanje, da Bog gleda na naše življenje z veliko ljubeznijo in močjo in nas tako na naši poti potrjuje.

„Preprosto tu sem, brez iskanja koristi in brez namena.

Želim le, da brez izmikavanja in skrivanja, bivam blizu Tebe in sebe.

Tako blizu si moji notranjosti, da si duša moje duše.

Kamorkoli grem in kjerkoli Te iščem, si Ti že tam.“

Če pogledate sliko, vidite očeta, ki je svojemu otroku zelo blizu. Lahko začutite mir, ki ga ta bližina pomeni za oba. Iz očetovega obraza se razbere, kakšno veliko hvaležnost nosi v sebi za tega malega otroka. Zanj je zdaj dovolj, da tega otroka drži. Otrok pa, ki ga še ne vznemirjajo ne misli in ne predstave, spričo očetove bližine, srka ta mir.

Na konferenci delegatov Schönstattskega gibanja iz vse Evrope, marca letos, je prof. Alexander Trost za Katoliško televizijo NRW iz Aachna, podrobneje opisal proces, ki se odvija v prvem letu človeškega življenja in na poseben način predstavlja podlago za otrokovo učenje ter na poseben način vpliva tudi na njegovo notranjo in zunanjo rast. Opisal je kako otrok doživlja izkušnjo sprejetosti, glede na odzive njegovih staršev. „V varni povezanosti s starši, se otrok nauči osnovnih veščin razumevanja drugih in predvsem samega sebe. Obrazna mimika in izgovorjene besede, način gledanja v oči in način odzivanja, so že od rojstva naprej nedvomen dialog, v katerem se starši naučijo, kateri vzroki sprožijo določen otrokov jok ali veselje. Podobno se otrok iz odziva staršev nauči, kako so njegova notranja čutenja, ki jih doživlja, sprejeta. Nauči se razumeti način odzivanja staršev, ko doživlja njihovo izkazano pomoč in ljubezen. Pri tem starši niso zgolj statična ogledala, ampak na edinstven način predelajo in otroku nazaj zrcalijo, boleče, osupljive in lepe trenutke. Sčasoma se otrok nauči vse bolje in boljše dojemati sebe in svoj položaj ter se končno začne na dogodke avtonomno odzivati.“

Ti osnovni učni koraki so nujno potrebni, da bi se lahko iz osnovnega notranjega izkustva reševanja najrazličnejših življenjskih situacij, razvilo otrokovo raznovrstno odzivanje nanje. Prof. Trost je zaupal še pomembno misel: „*Popolnost mater in očetov, ni ključna. Dovolj je, če so vključeni v ta odnos med starši in otrokom, v procesu otrokovega odraščanja.*“

DOGAJANJE V OBERHAUSNU. 12. APRILA 1894: Letos sem se imel priložnost, da sem se udeležil dneva Essenske Schönstattske družine v Oberhausnu. Vsakoletno srečanje, ki se odvija 12. aprila, je namenjeno ohranjanju spomina na pomemben dogodek v življenju našega ustanovitelja patra Kentenicha. Otrok Jožef Kentenich je tedaj živel nekaj časa z mamo v Strasbourgu, kjer je pomagala njenemu bratu in njegovim otrokom, ki so izgubili mater. To je bil dragocen čas otroštva, ko je Jožef lahko živel s svojo mamo. Ko se je njegov stric ponovno poročil in pomoč sestre Katarine ni bila več potrebna je odšla služiti drugam. V novi službi ga ni mogla več imeti pri sebi, zato se je moral vrniti v kraj Gymnich, kjer se je rodil. Tu je stkal vezi predvsem s svojimi starimi starši po mami in drugimi sorodniki, zlasti z njegovo sestrično Henriette.

Župnik Savels, ki je Kentenichovi mami samohranilki stal ob strani je poskrbel za namestitev osemletnega Jožefa v sirotišnico sester dominikank v Oberhausnu. Sirotišnica je nastala prav na pobudo istega župnika Savelsa, zaradi mnogih stisk otok sirot. Odslej je Jožef z drugimi otoki živel v urejeni skupnosti in imel možnost boljšega šolanja, kot v Gymnichu. Vseeno je bila ločitev od sorodnikov, za Kentenicha zelo težka. Pravijo, da je pobegnil iz sirotišnice, da bi se vrnil domov.

Pozneje je pripovedoval o svoji zelo globoki izkušnji iz sirotišnice, ko se je moral 12. aprila 1894, posloviti od svoje matere. Bilo je v hišni kapeli pred Marijinim kipom. Mama Katarina je svojo verižico s križem podarila Božji Materi in jo obesila Marijinemu kipu okoli vratu. V veliki stiski je v goreči molitvi in priprošnji, svojega otroka in njegovo prihodnost, zaupala Njej. Od tistega trenutka, sta v njem začela rasti notranja bližina in osebno zaupanje v Božjo Mater. Kasneje je pater Kentenich opisoval Zavezo ljubezni v Schönstattu z besedami: „*Ljubezen za ljubezen, zvestoba za zvestobo!*“ Ti boleči trenutki ločitve od mame Katarine in podaritev Mariji, so bili temelj življenjske poti patra Kentenicha.

Kmalu potem, ko je postal študent teologije, se je vrnil v Oberhausen in se pri fotografu blizu iste sirotišnice, tudi fotografiral. Iz hvaležnosti je takoj po mašniškem posvečenju, ponovno obiskal to sirotišnico in v njeni kapeli daroval sveto mašo.

ZAVEZA LJUBEZNI Z BOŽJO MATERJO: Papež Frančišek je ob posvetitvi Rusije in Ukrajine, **Brezmadežnemu srcu Marije,** dne 25. marca 2022, ta proces opisal takole: „*Zato se zatekamo k Tebi. Na vrata Tvojega Srca trkamo mi, Tvoji dragi otroci, ki se jih nikoli ne naveličaš obiskovati in jih vabiti k spreobrnjenju. ...*“ [glej 4. odstavek posveteilne molitve](#)

Prav tako je mama Jožefa Kentenicha, ki je bil takrat star 8 let, potrkala na srce Božje Matere. In Božja Mati je Jožefu Kentenichu odprla svoje srce. Hkrati je Božja Mati potrkala na srce malemu Jožefu in tudi on ji je odprl svoje srce. Iz nešteti pridig in predavanj, našega ustanovitelja patra Kentenicha, poznamo toplino in ljubezen, s katero je želel prinesiti in je mnogim prinesel, Zavezo ljubezni z Božjo Materjo, kot Schönstattska pot. Pogosto je manj znana vsakodnevna zvestoba, s katero je nenehno ohranjal in izražal svojo ljubezen do Božje Matere.

[V preteklem mesecu](#), sem postal pozoren na majhen molitvenik patra Kantenicha, v katerem so za vsak dan v letu, zbrane misli svetnikov, ki se nanašajo na Božjo Mater. Najprej je zapisana misel svetnika dneva. Drugi odstavek, pa predstavlja pripravljenost in prošnjo, da se ta svetnikova misel, kot impulz implementira v življenje bralca. Nekoč je pater Kantenich dejal, da ima ta molitvenik pri sebi že od svojega 14. leta. Knjižica je napisana v latinščini, kar nam pove, da se je do tedaj že dovolj naučil latinsko, da jo je lahko vsakodnevno prebiral.

[Že sama misel](#), da je bil od Kantenichove mladosti in vse do konca njegovega življenja, ta način gledanja na Božjo Mater, sestavni del njegove jutranje molitve, se mi zdi impresivna. V času, ki je bil namenjen pisanju pridig, govorov, razprav in odgovorov na pisma, se ni kar vrgel na delo. Tajnici, ki je tipkala njegove misli je običajno dejal: „*Preden začnemo pisati, želimo dati Božji Materi nekaj časa in jo nekoliko poslušati.*“ Nato je prebral odlomek iz male Marijine knjige in se šele nato lotil svojega dela. Vsakodnevna skupna hoja z Božjo Materjo Marijo je postala njegova vsakodnevna varna vez, še posebno pa v temnih urah njegovega življenja. Morda je prav mesec maj, z lepoto številnih cvetočih dreves in grmov, idealen čas za nas, da z obnovljeno pripravljenostjo in veseljem, pokažemo in izrazimo svojo ljubezen do Božje Matere.

Iz svetišča v Schönstattu, Vam želim veliko lepih izkušenj bližine Božje Matere Marije!

pater Ludwig Güthlein, Schönstattsko gibanje, Nemčija

